

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 23 MEI

Provinciale kiezingen.

Wij herinneren nog eens aan de kiezers dat de wijze van stemmen aanzienlijke veranderingen heeft ondergaan door de nieuwe wet van 1867.

Wij hebben reeds uitgelegd dat de oproeping der namen moet geschieden volgens de alfabetische orde, dat is te zeggen dat men eerst de kiezers zal roepen wier namen met de A beginnen, zonder aandacht te geven op de gemeente aan dewelke zij toehoren. De kiezers wier namen aanvangen met eene der eerste letters moeten dus zorgen van in de kieszaal bij de opening der operatiën tegenwoordig te zijn. Gebeurde het nochtans dat de eene of andere kiezer te laat kwam bij de eerste stemming, dan kan hij zoo als eertijds bij de tweede oproeping zijne stem geven.

Elke kiezer heeft bij zijn convocatie briefje vijf gezegelde briefjes ontvangen. Op een dezer briefjes moet de kiezer de namen schrijven der kandidaten voor dewelke hij wil kiezen. De vier andere briefjes kunnen gebruikt worden om het eerste te vervangen in geval men het kwam te verliezen of indien men er veranderingen wilde aan toe brengen.

De nieuwe wet zegt dat het kiesbriefje in vieren moet gevouwd worden op zulke wijze dat de zegel van buiten is. Hieruit volgt dat men de namen moet schrijven aan den kant waar de zegel zich niet bevindt. Alle nitschrabbingen, inktvlekken enz. welke als kenteekens zouden kunnen beschouwd worden, moeten zorgvuldig vermeden worden, want dezelve zouden genoeg zijn om het stembriefje te doen vernietigen.

Nog moeten wij herhalen dat de kandidaat niet anders mag aangeduid worden dan met zijne voornamen, naam en beroep of wel met bijvoeging der woorden *afstredend lid*. De woonplaats mag er niet bijstaan. Zelfs raden wij de kiezers aan, de namen der kandidaten niet te doen voorafgaan van de woorden *Mijn heer* of van de letter M die men gewoon is voor den naam eens kandidaats te plaatsen. Al deze bijvoegingen zijn onnoodig en kunnen het kiesbriefje doen vernietigen.

De kiezers zullen goed doen hunne briefjes enkel te schrijven als volgt :

J. JAMINÉ, afstredend lid.
H. DE BELLEFROID, id.
A. SLEGERS, id.
Graaf A. DE GRUNNE.

De heer Alexander Rodenbach heeft in *L'Indépendance* den volgenden brief afgekondigd :

KLEINE OORZAKEN, GROOTE GEVOLGEN.

(Vervolg.)

Werner meende echter zeker van zijne zaak te zijn, en zonder de minste ongerustheid zette hij zijne schimmels tot meerderen spoed aan. Nu en dan kwam wel is waar de slede in botsing met den een of anderen rotsklomp, zoodat zij een krachtige zijdelingschen zwaai maakte, doch Werner scheen dit te nauwer nood op te merken, angezien hij niet alleen opgewonden was door den wijn maar tevens door de gedachte, dat hij zich zeker kon achten van Ernestine's hand. Hij berekende welk een kolossaal vermoogen zij zouden bijbrengen, zoodat zij op schitterenden voet zouden kunnen leven, terwijl zij huis volgens zijn wensch *à rendez-vous* zou wezen van allen, die eene goede tafel en een welvoorzien kelder niet versmaaden.

Terwijl hij zich in deze en dergelijke gedachten verdiept had, begonnen zijne schimmels eensklaps te snuiven en schier onmiddellijk daarna maakten zij eenen zijsprong, terwijl tegelijkertijd een menschelijke gil vernomen werd. Werner hield dadelijk de teugels in, ten einde zich van de oorzaak te verzekeren, en tot zijne niet geringe verbazing ontdekte hij, dat midden op den weg een vrouwelijk wezen lag, dat de peerden hadden ontdekt en waarvoor zij van schrik op zijde waren gesprongen.

Het vrouwelijke wezen, dat bij nadere beschouwing eene jonge dame scheen te wezen, was gesluierd, zoo dat men van haar gelaat schier niets kon onderscheiden. Angst en verle-

« ROESSELARE, 16 mei 1868

» Aan de kiezers van het arrondissement Roesseleare.

» Mijnheeren,

» Ik dacht dat de goedheid Gods mijne lichaamelijke krachten op gelijken voet met mijne vaderlandsliefde en zelfopofferingen zou hebben behouden; ik hoopte onlangs mijn hoogen ouderdom, uw vertegenwoordiger, uw mandataris tot den laatsten dag mijns levens te kunnen blijven, en als een soldaat op zijnen post te vallen in die parlementaire keur beide, waar zij mij geplaatst had als een schuldwachter, op uwe rechten en belangen wakende.

» Maar pijnlijkheden en gebrekkigheden hebben mij gedurende den laatsten zitting van 1867-1868 verre van het pabes der nationale vertegenwoordiging verwijderd gehouden. Voor de eerste maal sedert de maand november 1830 heeft de openbare persoon, met uw vertrouwen vereerd, aan de wetgeevende werkzaamheden geen deel kunnen nemen.

» Ik kom dus in uwe handen een inoedast neerleggen, dat het bijden en de gebrekkigheden van den ouderdom mij beletten tot uwe volbrenging en volgens mijn verlangen, te volbrengen.

» Ik betreur grootelijks u niet mondellings de gevoelen van erkentenis te kunnen uitdrukken, welke mijn hart vervullen !

» Dat deze regelen, de werklank mijner innigste gedachte, u ten minste 40 jaren van pogingen, worstelingen en resultaten herinneren waaraan ik, sedert het onsterfelijk verbond van 1828, de eer heb gehad deel te nemen, eerst door de inrichting van het petitionnement, daarna als uw afgevaardigde en eindelijk als uw vertegenwoordiger in de Kamer van 1831 tot 1868.

» Een blik achteruit werpende, heb ik vertrouwen in het tegenwoordige, zoo wel als in de toekomst, welke ons de roemrijke overwinningen onzer hergeboorte waarborgen.

» Wij hebben de vrijheid en koninkdom waten overeen te brengen; dat deze twee redtingssakkers van het vaderland en van het belgische volk altoos onze bestemmingen bkrachtigen. 't Is het vaarwel niet, maar wel het tot weerzien van den christen en van den burger, dat de blinde van Roesseleare u van uit het diepste zijner eenzaamheid toezendt; hij zegt u :

» Mijnheeren, blijft getrouw aan uwe godsdienstige en vaderlandse overtuigingen, en bevestig, door het aanhouden volbrengen van den plicht, de vrije uitoefening dezer rechten, welke wij in 1830 het geluk gehad hebben te veroveren.

» 't Is een veteraan van het Nationaal Congres, 't is een van de kampers der onafankelijkheid van België. 't is het oudste lid der Kamer van Volksvertegenwoordigers, die, op den oogenblik van in het bijzonder leven terug te treden, bij het verlaten dezer parlementaire loopbaan, welke zij voor hem zoo zacht hebt gemaakt, u zijne onwrikbare overtuiging verzekert in den triomf der vrijheid, welke hij niet van het koninkdom en van den godsdienst afscheidt.

» ALEXANDER RODENBACH, Volksvertegenwoordiger. »

genheid, doch vooral afmatting en koude beheerschten haar geheel en Werner zag zeer goed in, dat het weldra met haar gedaan zou geweest zijn, indien het toeval hem niet ten rechten tijd ter hulp had geoerd. Werner aarzelde geen oogenblik om haar deze aan te bieden.

— Mijn hemel, mijn vrouwtje riep hij uit, welk noodlot voert u bij dit weder en bij zulke eene duisternis hier heen? Gij zult waarschijnlijk vreemdelinge zijn? Edoch, zoo iets kan ik u later wel vragen; voor het oogenblik verzoek ik u in mijne slede plaats te nemen, want men kan 't u aanzien, dat 't u onmogelijk is verder te gaan.

De jonge dame scheen een oogenblik te overleggen, voor dat zij antwoordde. Maar die onzekerheid duurde slechts een paar minuten; er bleef haar geen andere keuze, dan die. Met eene welluidende stem zegde zij dan ook :

— Ik neem uw vriendelijk aanbod aan; ik kan werkelijk niet verder gaan; de koude heeft mij bevangen.

Weinige oogenblikken daarna had de vreemdelinge naast Werner in de slede plaats genomen, die haar met zijnen pels goed toestopte.

— Wanneer ik u het voorstel mag doen, en in de omstandigheden waarin gij u bevindt, blijft u wel niets anders over dan mijn aanbod aan te nemen, dan bied ik u mijn huis en haard aan. Ik woon hier in den omtrek en binnen een uur zullen wij mijn landgoed hebben bereikt. Eene oude, brave vrouw voert mijne huishouding en die zal u wel koesteren.

De onbekende schudde slechts met het hoofd en na eene wijle vroeg zij schuchter :

— Hoe vor zijn wij wel van den straatweg verwijderd?

— Op het oogenblik kan ik zelf u dit niet met

zekerheid zeggen; de gevallen sneeuw heeft mij den weg doen verliezen, maar ik onderstel dat 't niet meer dan een half uur zal zijn.

— Kunt gij mij daar af zetten?
— Maar ge zult daar even hulpeloos zijn als hier. . .

— Neen, neen, dan zal ik den weg wel vinden. Indien gij mij slechts aan het logement wilt afzetten, dan zal men mij daar wel opnemen.

— Ik wil er verder niet op aandringen; intusschen bedenk wel. . .

— Mijnheer, riep de vreemdelinge op een enigzins zenuwachtigen toon uit, terwijl hare oogen achter den sluier fonkelden, versta niet, dat ik order de bescherming uwer eerste.

— O, wat dat anbelangt, antwoordde Werner, kunt gij geheel onbezorgd zijn. Mijn voorstel was god gemeend en 't lag volstrekt niet in mijn plan u te beleedigen.

— Ik acht mij in 't geheel niet beleedigd, antwoordde de dame, en ik koester ook niet de minste vrees, in het tegenovergestelde geval zoudt gij mij hier niet midden in den nacht aangetroffen hebben. Ik ben eenvoudig verdwaald, doordien ik den weg over het gebergte wilde nemen; ik erken, dat 't eenigzins avontuurlijk was, maar dit komt zoo met mijne geardheid overeen; boven alles volg ik mijne neigingen en laat ik mij niet dwingen.

Werner zag zeer op. Die weinige volzinnen behelsden eene geheele geschiedenis. Voor het overige kwam hem zijne reisgezellin wat geëxalteerd voor; hij wist niet meer wat hij van haar denken moest en hij geloofde in een avontuur gewikkeld te worden, waarvan hij het einde niet kon bevroeden. Intusschen bleef hem geen tijd tot nader nadenken over. De schimmels

verzekert dat de algemeene gerustheid der kolonie op geen punt in gevaar is. De Araben hebben veel geleden, zegt zij, maar nergens gewaagt men van poogingen tot opstand, en wat de partikuliere misdrijven aangaat welke een oogenblik de openbare opinie kunnen onstellen, de overheid is klaarblijkelijk met voldoende middels gewapend om er recht over te doen.

Op den markt te Tongeren van verleden woensdag waren te koop gesteld 244 koeijen, 47 kalveren, 39 schapen, 44 vette varkens en 1233 magere varkens.

— Men voorziet dat, aangezien het goed uitzicht van den aanstaanden oogst, er nog meer afslag zal komen. De landbouwers, die hun graan hebben gehouden, in de hoop dat de dunte nog haar laatste woord niet had gezegd, zullen dus eene verkeerde rekening gemaakt hebben.

— Er zijn te Brussel reeds nieuwe aardappelen. De prijs is 1 fr. per kilo, dus 100 fr. per zak.

— Men schrijft uit Brussel, 18 mei : De minister van oorlog heeft in verschillende regimenten van ruitery en gesclut eene commissie ingesteld, belast om voor het korps zelf, de zadelpaarden aan te koopen, in het land geboren en gekweekt, die hun door landbouwers, kweekers, kooplieden en andere personen zullen worden aangeboden, en de verri-chte hoedanigheden voor den dienst van het leger zullen vereenigen.

— Men schrijft uit Brussel, 19 mei : De paardenloop-en van zondag zijn schitterende geweest. Het krijgsoefeningsplein, waar zij plaats grepen, had een feestelijk uitzicht; de heldere zon, een talrijk publiek in zondagkleeven, en de tegenwoordigheid van het Hof, gaven leven en beweging. Het getal rijtuigen was aanzienlijk, en het stof vloog in dikke wolken onhoop. Er werd geklaagd dat de maatschappij verwaarloosd had de plaats te doen begieten. Het schijnt nogtans, dat het er wel af mocht, eenige tonnen water te doen besproeien, daar de ontvangst rond de 6000 fr. beleept.

Op de koersen wordt veel gewoeld; armen, rijken, jong, oud, klein, groot, mannen, vrouwen iedereen weilt. Dit jaar was er eene soort van agentie van wed-ling ingericht, waar men loten verkocht ten prijze van 2 fr. en waar men veel kon winnen of . . . verliezen.

Als men nauw zou willen zien, zou men kunnen zeggen dat het rene loterij is, zonder toelating van het gouvernement; maar het is nu eenmaal uitgemaakt dat wedden geen spelen is, dus . . . de weddigen gingen ongestoord hunnen gang.

De paardenloop-en waren belangrijk zegt de *Echo du Parlement*, waaraan wij deze bijzonderheden ontleenen. De hagenloop-en, zijt dit blad, zijn gebeurd zonder ongevallen.

De Koning en de Koningin, vergezeld van den

toch bleven plotseling staan en toen hij aandachtig rondzag, wat hiervan de rede mocht zijn zag dat hij zich bevond in eenen bergpas die, door hooge rotsen omgeven, door de gevallen sneeuw zijn ontoegankelijk was.

Werner stapte uit de slede en klopte, na van den toestand van den weg te hebben kennis genomen, de peerden streelend op den kop. Ook de vreemdelinge was eenigermate ongerust en vroeg op angstigen toon, wat er was voorgevallen.

— Niets wat u moet verontrousten, antwoordde Werner, althans niets wat u bezorgheid in kan boezemen. 't Is iets dood eenvoudigs; ik ben eenigermate verdwaald en weet op 't oogenblik niet, waar wij ons bevinden.

— Mijn God, riep de vreemdelinge uit, terwijl zij daarbij wantrouwend 't oog sloeg op Werner.

— Koestert geene vrees, antwoordde deze geruststellend, terwijl hij voor zooveel het hem mogelijk was, om zich heen zag, aan mij ligt de schuld niet; zoo iets kan in 't gebergte gemakkelijk gebeuren en 't eerste, dat hier uit kan voortvloeien is dat wij een paar uren zullen moeten blijven in de eerste woning die wij ontmoeten.

— Het is mijne schuld, mompelde de dame, maar ik kan niet meer terugkeeren. . . . neen, ik wil niet meer terug. . . . ik verfoei den dwang. . . . ik wil onafhankelijk zijn. . . . ik leef voor de vrijheid!

Terwijl zij zoo sprak had hare stem weder dat hartstochtelijke, dat onrustige en geëxalteerde aangehouden, dat Werner reeds eenmaal zoo zeer getroffen had. Intusschen nam hij er thans minder notitie van angezien hij de handen vol werk had om de slede te keeren.

Toen hij hierin gelukt was en weer plaats